

Владислав Івченко

Письменник, журналіст.

Володар літературних премій та переможець письменницьких конкурсів, зокрема з оповіданням «Стоїмо» переміг у конкурсі «Новела по-українськи».

Почав писати у 1998-у році й на сьогодні є автором 16-и виданих книг.

Бути мужиком

- Як це в декреті? Ти що – баба?
  - У декретну відпустку може піти і чоловік.
  - Але якого біса?
  - Ми так вирішили.
  - Хто «ми»?
  - Ми з Ляною.
  - Це вона вирішила! Вона! Сміється з тебе, обшустала, наче православного!
  - Не кричіть, я добре чую.
  - Та як же не кричати! Саню, ти що не розумієш, що це – ганьба!
  - Виховувати дитину?
  - Сидіти вдома! Мужику! Ти що, калічний?
  - Ми вирішили, що так буде краще.
  - Кому краще?
  - Нам.
  - Ти – мужик! Ти маєш працювати! А баба має сидіти вдома, із засранцем!
  - У Ляни значно кращі кар'єрні перспективи, їй запропонували підвищення і новий проєкт.
  - Це тобі мали запропонувати, якби ти не був ганчіркою!
  - Так, перевертаємося.
- Зняв із дяді Віті підгузник і протирав мочалкою. Пам'ятав його жилавим та сильним. Він міг пірнути з розгону і винирнути вже на протилежному березі Сурми. Охоче грав у волейбол, брав найскладніші м'ячі. А зараз лежав схудлий та безсилий. І злий.
- Ти ж розумієш, що вона тебе кине! Баба ніколи не залишиться з мужиком, якого не

поважає! З тухтієм!

- Не хвилюйтеся, у нас все добре.
- Що добре? Ти сидиш вдома, наче баба! Миєш сраку малому і ходиш з коляскою!
- Це ж кайф.
- Кайф? Ти що, на голову хворий?
- В англійських хоспісах питали у пацієнтів, що б вони хотіли змінити в своєму житті. І от більшість чоловіків сказала, що приділяли би більше часу дітям, а не кар'єрі.
- Так то ж Англія, Гейропа чортова!
- Розвинута країна, до речі. На відміну від Росії.
- Та як ти таке порівнювати можеш! Там мужики з мужиками живуть і всяке таке! Ото з того і починається, що баба ходить на роботу, а чоловік в пелюшках обісраних сидить!
- Так, готово, тепер зробимо масаж, щоб не було пролежнів.
- Тобі оце не огидно?
- Що?
- Старому каліці сраку м'яти?
- Приємного мало, але треба ж батьку допомогти.
- Чого ти такий вайло? Наче вівця якась! Де твій характер? Плюнув би на все! І курві б своїй морду начистив, щоб хвоста не піднімала!
- Якого хвоста?
- Вона ж неодмінно заведе собі піхура!
- Це вже Ляні видніше.

– Вона ж неодмінно заведе собі піхуря! Жінки люблять сильних чоловіків, а не такого телепня, як оце ти!

– Це вже Ляні видніше.

– Послухай мене, Саню, я ж тобі, як краще бажаю! Якщо сидітимеш вдома, дружина дуже швидко почне тебе зневажати!

– Чому?

– Бо мужики не дозволяють так із собою поводитися!

– Дядя Вітя, та в нас все добре, а ви не хвилюйтеся, вам не можна.

– Що мені боятися?

– Нового інсульту.

– Та я і так – колода! І рука і нога ліві не працюють! Ще підвестися можу, а крок зробити – ні! То що мені боятися? Смерті? Так я сам померти хочу, бо це не життя!

Він аж заричав, схопив зубами простирadlo і почав кусати. Зуби у нього були хороші, як і у всіх в нашому роді. Дядя Вітя був старшим, фактично сам виховав двох братів і сестру після того, як померли батьки. Років з десять працював на Півночі, а потім завів власну родину у Тулі. Кілька років тому його дружина померла, а з сином був якийсь конфлікт, не зналися. То коли дядю Вітю розбив інсульт, він кілька тижнів лежав нікому не потрібний в тульській лікарні. Знав телефон брата, мого батька, але нікому не сказав, гордий був. Мій батько сам захвилювався, що дядя Вітя не подзвонив привітати з днем народження, поїхав в Тулу, знайшов там безпорадного і привіз.

– Саню, ну не правильно це, розумієш? Щоб мужик за дитиною дивився.

– Я ще і їжу готую, прибираю, перу і прасую. У Ляни дуже напружений графік, добре, якщо один вихідний на тиждень.

Дядя Вітя закрутився і спробував перевернутися. Я йому допоміг, бо закінчив масажувати. Він подивився на мене очима повними суму.

– Їжу готуєш? Прибираєш? Переш? Прасуєш? Він говорив дуже неквапливо, наче коло за колом спускався в пекло.

– Саню!

– Що?

– Ти ж мужик! Та краще ось таким калікою, як я, бути!

– Не сказав би.

– Саню, ти їсти готуєш! Прибираєш!

– Ви так кажете, наче я лайно їм.

– Та краще лайно їсти! Ти ж мужик!

– То мужику не можна готувати їсти чи прати?

– Готувати можна, на свято. Шашлик підсмажити чи раків зварити. А прати не можна ніколи! Який ти після цього мужик?

– А який я мужик, якщо не можу сам вирішити, що мені краще, а маю когось слухати?

– Та ти просто не розумієш, що краще! Вона тобі баки забила! В дурні пошила, а сама з тебе насміхається!

– А якщо ні?

– Так як ні? Так!

– Ви ж Ляну жодного разу не бачили, а чомусь думаєте, що її знаєте.

– А що бачити? Всі баби однакові! Люблять сильну руку! А тільки дай їм волю, то вже все, не буде порядку! Воно ж розуму, як у курки!

– Ох, дядю Вітю...

Одягнув на нього новий памперс.

– Що ти охкаєш! Ти на вус мотай, я тобі як краще раджу, як правильно!

– Дядю Вітю...

– Я вже шістдесят з гаком років дядя Вітя! Слухай мене!

– Ну от дивіться, є ваші правила життя...

– Це не мої! Це людські правила!

– Є людські правила, згідно яких ви жили. А з сином не спілкуєтеся. Може щось не так з правилами?

– У нього дружина прибацана, татарка! Ненавидить мене, бо я – руська людина!

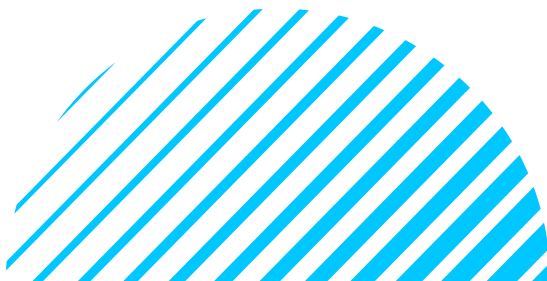
– Ви з українського села.

– А став руською людиною! Бо або хохлом дикуватим залишатися, або руською людиною ставати! А Росія – це сила! Ракети, нафта, балет! А хохли тільки лапу смокчуть і бандерівцям-западенцям прислужують!

– Дядю Вітю...

– От як ти свій Ляні прислужуєш! Не слухаєш мене! А коли твоя простіпома тебе бортане, тоді згадаєш!

почути
НЕ
ОДНОГО

– Не ображайте Ляну.
– Та вона тобі роги наставляє, а ти її захищаєш!
– Ну все, досить!
Укрив його ковдрою і вийшов до кухні. Дядя Вітя ще щось кричав услід, потім замовчав, увімкнув телевізор. На повну гучність, якийсь російський канал, на якому розповідали про справи в Україні. Я заварив чаю і поставив підігріватися кашу. Спочатку був трохи роздратований, а потім заспокоївся. Дочекатися, поки прийде батько і піти додому. Сьорбав чай, коли задзвонив телефон. Незнайомий номер, неукраїнський.
– Слухаю.
– Саню, це ти?
Голос з російською вимовою наче з творів Подерв'янського.
– Я.
– Це – Слава, брат твій двоюрідний, син дяді Віті.
– Слава?
– Так, пам'ятаєш, ми якось давно на море їздили.
– Пам'ятаю.
– Ми тут з мамою дізналися, що батько у вас.
– З мамою?
Я від здивування аж очима закліпав. Слава здивувався моєму здивуванню.
– З мамою.
– Але дядя Вітя сказав...
– Що померла? Так він всім каже. Бо мама від нього пішла, дістав він її. А батько змиритися

з цим не може, навігадував. Так ось, ми б могли якось грошима компенсувати. До себе забрати його не можу. Ну ніяк.
– Так, я знаю, дружина проти.
– Дружина?
Тут вже Слава здивувався.
– Дядя Вітя розповідав.
– Саню, я – гей, я з мужиком живу, яка дружина?
– Дядя Вітя сказав, що татарка.
– Татарин, Ільшат.
– І дядя Вітя знає?
– Знає, тому зі мною і не спілкується. Оце, мабуть, вигадав якусь міфічну дружину. Так от, я можу десь доларів двісті-триста надсилати. На сиділку, інші витрати там. Розумію, що це небагато, але більше поки не можу. Як краще їх відправити?
Ми швиденько домовилися стосовно грошей, ще кілька питань увічливості і закінчили розмову. Я допив чай, зазирнув до кімнати. Телевізор волав про апокаліпсис «на Україні», а дядя Вітя борсався на підлозі. Мабуть, впав, коли хотів підвестися. Я підняв його, поклав на ліжко, він зашепотів на вухо.
– Саню! Треба бути мужиком! Завжди! Мужиком!
Його губи тремтіли, з них текла слина.
– Так, дядю Вітю, треба. Зараз будемо обідати.

Владислав Івченко «Бути мужиком»

**ПОЧУТИ
ОДНЕ
ОДНОГО**

